

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

WOOD EFFECT s.r.o., IČ: 27972925
se sídlem Svatý Kříž 404, Háje, Cheb
zastoupen advokátem Mgr. Liborem Duškem
se sídlem K Nemocnici 2 a, Cheb

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 101

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2016, č.j. 412/530/16 15820/ENV/16,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Plzeň (dále jen „ČIŽP“) ze dne 4. 2. 2016, č.j. ČIŽP/43/OOP/SR01/1507131.005/16/ZMH, jímž byla žalobci ve výroku I. rozhodnutí dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za protiprávní jednání, kterého se dopustil tím, že dne 21. 3. 2015 v rozporu s § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny bez povolení orgánu ochrany přírody pokácel skupinu dřevin rostoucích mimo les, konkrétně 14 ks dřevin na p.p.č. 686/4 k.ú. Vojtanov. Současně byla žalobci ve výroku II. rozhodnutí ČIŽP dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a v souladu s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, ve znění rozhodném, uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

1. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož se vytýkaného protiprávního jednání nedopustil. Nesouhlasil, že p. H. (zaměstnanec žalobce) byl odpovědný za činnost p. R. a že p. R. prováděl nezákonnou činnost s vědomím p. H. jako jeho nadřízeného. P. R. pracoval pro žalobce na základě dohody o provedení práce jako brigádník, tj. byl v pracovním vztahu mimo pracovní poměr. P. R. byl placen pouze za provedení výkonu práce s tím, že tuto měl provést v oblasti Svatého Kříže, kde žalobce prováděl zakázku. Za jakoukoli činnost ve Vojtanově by p. R. mzda nenáležela. Odmítl, že p. R. kácel dřeviny ve Vojtanově ve stanovené pracovní době a pro žalobce. V této souvislosti poukázal na vyjádření pí. U. a p. H., dle nichž p. R. nebyl žalobcem do Vojtanova poslán, pouze oznámil p. H., že tam odjíždí. P. H. nemohl tušit, co p. R. ve Vojtanově bude provádět. P. R. jel do Vojtanova soukromě a činnost, kterou tam vykonával, nebyla prováděna v souvislosti s plněním prací pro žalobce. K poškození lesa tak došlo na účet a odpovědnost p. R., jelikož jakákoli práce nebyla žalobcem ve Vojtanově zadána. Žalobce současně popřel vědomou nedbalost svou nebo svého zaměstnance, resp. jakékoli organizační pochybení.
2. Zdůraznil, že dle vyrozumění Policie ČR ze dne 14. 12. 2015 byl za přestupek odpovědný p. R., a proto je vyloučena odpovědnost žalobce. Poukázal na nepřipustnou analogii s trestním právem, pokud by žalobce měl být považován za účastníka nebo spolupachatele. Dle žalobce je odpovědný za poškození životního prostředí pouze ten, *kdo drží pilu*, tedy ten, kdo škodlivě zasáhl do právem chráněného zájmu. Takovým subjektem však nebyl žalobce, nýbrž p. R., který se neoprávněně zmocnil cizí věci a vydal se kácet dřeviny v lokalitě Vojtanov na vlastní účet a odpovědnost.
3. Dále namítal nepřiměřenost uložené pokuty, neboť závažnost protiprávního jednání byla shledána jako malá. Jediná kritéria, ke kterým správní orgány při ukládání pokuty mohou přihlédnout, jsou vypočtena v § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Správní orgány se proto dopustily nepřipustné analogie, jestliže přihlédly jako k přítěžující okolnosti k tomu, že se jednalo v pořadí o druhý správní delikt žalobce, neboť tuto skutečnost nelze podřadit pod kritérium závažnosti. Tvrdil, že je nezbytné pochybení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zaměstnance přijatého na dohodu o provedení práce posuzovat optikou zásady *in dubio pro mitius*, žalovaný však námitky žalobce o existenci významné pochybnosti o protiprávním jednání žalobce a jeho odpovědnosti za něj nezohlednil. Připustil, že i ve správním trestání lze použít analogii či extenzivní výklad v neprospěch pachatele, poukázal však na nutnost předvídatelnosti takového postupu.

4. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí ČIŽP a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby soud upustil od uložené pokuty, resp. ji snížil na částku ve výši 5 000 Kč.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 7. 2016 trval na tom, že k naplnění skutkové podstaty protiprávního jednání žalobcem došlo a že nelze odpovědnost za dané jednání připisovat k tíži p. R.. Považoval za prokázané, že p. R. pracující pro žalobce na základě dohody o provedení práce jako těžař zaslechl rozhovor o pracovních akcích žalobce, včetně prací ve Vojtanově. Dne 21. 3. 2015 odjel služebním vozidlem a s pilou od zaměstnavatele na Svatý Kříž, kde zjistil, že dřevo není připraveno k manipulaci, vrátil se proto na provozovnu, kde p. H. před p. U. sdělil, že jede kácet stromy do Vojtanova. P. H. nechal p. R. odjet do Vojtanova, aniž by ho informoval o tom, že kácení dřevin je zde ukončeno. P. R. na Vojtanově pokácel skupinu dřevin, tuto činnost prováděl jako zaměstnanec žalobce s vědomím nadřízeného pracovníka a žalobce nesl jako zaměstnavatel objektivní odpovědnost za jeho jednání. Zdůraznil, že je plně v kompetenci správních orgánů posoudit dané protiprávní jednání bez ohledu na kvalifikaci provedenou Policií ČR.
6. Odmítl, že by uložená pokuta byla nepřiměřená, jelikož byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí a odpovídá spáchanému protiprávnímu jednání. Správní orgány při jejím ukládání přihlíděly k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy na ochraně přírody i k závažnosti protiprávního jednání, kam podřadily jako přitěžující okolnost opakovaný delikt žalobce na úseku ochrany přírody. Dle žalovaného nebyl důvod aplikovat zásadu *in dubio pro mitius*, jelikož odpovědnost žalobce za protiprávní jednání byla prokázána; žalobce nese objektivní odpovědnost za jednání zaměstnanců v pracovním poměru i za jednání zaměstnanců konajících práce na základě dohody o provedení práce.
7. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
8. Žalobce ve vyjádření ze dne 16. 11. 2016 trval na tom, že z jeho strany nedošlo k protiprávnímu jednání, a zopakoval argumentaci uvedenou v žalobě.
9. Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku, odkázal na žalobní tvrzení, a pokud by soud nevyhověl žalobě, navrhl soudu upuštění od potrestání či snížení výše uložené pokuty dle soudního uvážení.
10. Žalovaný na ústním jednání rovněž setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na vyjádření k žalobě. K návrhu žalobce na upuštění od potrestání či snížení výše pokuty uvedl, že k takovému postupu nejsou splněny v dané věci zákonem stanovené podmínky, jelikož žalobci nebyla sankce stanovena v nepřiměřené výši.

III.

Obsah správního spisu

11. Dne 18. 5. 2015 došlo ČIŽP Oznámení přestupku podezřelého p. R. (pokácení 16 dřevin v blízkosti koryta Vonšovského potoka bez příslušného povolení) ze dne 14. 5. 2015, které

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vyhotovila Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Obvodní oddělení Františkovy Lázně.

12. Dne 30. 9. 2015 proběhla u žalobce kontrola ČIŽP, o které byl sepsán dne 5. 10. 2015 protokol o kontrole. Kontrole byla za žalobce přítomna p. U., která uvedla, že práci zaměstnancům zadává mimo jiné i p. H., ten ji zadal i p. R. a S. dne 20. 3. 2015 na následující den, a to v lokalitě Svatý Kříž. Proto dne 21. 3. 2015 dovezla p. R. na stanovené místo, ten se však přesunul služebním autem na Vojtanov. Když p. S. sháněl p. R., ten mu telefonicky sdělil, že pracuje na Vojtanově, a že o tom, *někdo v kanceláři ví*. P. S. po domluvě s p. U. odjel za p. R. na Vojtanov, situaci poté telefonicky konzultoval s p. H., který mu potvrdil, že mu R. řekl, že jede na Vojtanov kácet. P. U. připustila, že p. R. mohl o lokalitě na Vojtanově vědět, jelikož byl přítomen projednávání harmonogramu prací v kanceláři žalobce.
13. Žalobce v průběhu prošetřování jmenovaného oznámení a v průběhu správního řízení předložil Dohodu o provedení práce ze dne 18. 3. 2015 uzavřenou mezi žalobcem jako zaměstnavatelem a p. R. jako zaměstnancem, přičemž dle bodu 1 dohody je sjednaným úkolem „těžba“; dále Dohodu o odpovědnosti ze dne 18. 3. 2015 uzavřenou mezi žalobcem jako zaměstnavatelem a p. R. jako zaměstnancem; a Odstoupení od dohody o provedení práce ze dne 21. 3. 2015, dle které žalobce odstupuje od dohody o provedení práce uzavřené dne 18. 3. 2015 s p. R..
14. Žalobce dále do správního spisu založil vyjádření p. H. ze dne 15. 10. 2015, v němž p. H. potvrdil, že o cestě p. R. na Vojtanov za účelem výkonu práce věděl, ale domníval se, že mu práci zorganizoval majitel žalobce; žalobce do spisu dodal i vyrozumění Policie ČR ze dne 14. 12. 2015.
15. Dne 4. 2. 2016 vydala ČIŽP rozhodnutí, kterým uložila žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč za protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 21. 3. 2015 v rozporu s § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny bez povolení orgánu ochrany přírody pokácel skupinu dřevin rostoucích mimo les, konkrétně 14 ks dřevin na p.p.č. 686/4 k.ú. Vojtanov. ČIŽP došla ke skutkovému závěru, že dřeviny pokácel p. R. jako zaměstnanec žalobce. Ten odjel kácet dřeviny nacházející se v lokalitě Vojtanov služebním autem a se služebním vybavením pro těžbu. O tomto výjezdu informoval nadřízeného zaměstnance p. H., který p. R. neinformoval, že kácení je v dané lokalitě již ukončeno. Dle ČIŽP p. R. jel do Vojtanova, kde žalobce prováděl zakázku, v době, kdy měl plnit pracovní úkoly pro žalobce, a měl s sebou i pracovní nástroje, které mu poskytl žalobce jako zaměstnavatel. P. R. měl na den 21. 3. 2015 u zaměstnavatele naplánovanou práci. P. R. tak jednal v rámci činnosti žalobce, nadřízený zaměstnanec p. H. měl a mohl vědět, že se ve Vojtanově již kácet nesmí a nic mu nebránilo, aby se dotázal p. R., proč jede do Vojtanova, když měl plnit pracovní úkoly u Svatého Kříže. Není relevantní, že neměl uzavřenou pracovní smlouvu, nýbrž pouze dohodu o provedení práce, jelikož i na základě dohody o provedení práce vykonával závislou práci. P. R. tak pokácel dřeviny jako zaměstnanec v souvislosti s plněním pracovních úkolů, přičemž nedostatky v organizaci práce a kontroly zaměstnanců jdou k tíži zaměstnavatele. K výši pokuty ČIŽP uvedla, že posuzovala hrozící nebo způsobenou újmu ochraně přírody. Konstatovala, že pozemek je nedaleko obce Vojtanov v údolní nivě Vonšovského potoka a že dřeviny měly zůstat zachovány z důvodu eliminace poškození významného krajinného prvku, konkrétně zachování stabilizačního prvku přirozeného koryta vodního toku formou absence kácení břehového porostu bezprostředně u břehové hrany. Dále přihlédla k závažnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

protiprávního jednání, přičemž jej nezhodnotila jako závažné vzhledem k charakteru stanoviště a výmladkovým schopnostem olší. Dále přihlédla k tomu, že se ze strany žalobce jedná o druhý případ porušení zákona, zohlednila i to, že žalobce s ČIŽP spolupracoval. ČIŽP s ohledem na uvedené uložila pokutu u dolní hranice zákonem stanovené sazby ve výši 50 000 Kč, která představuje 5 % z maximální zákonné sazby.

16. O odvolání žalobce, ve kterém argumentoval obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný dne 11. 4. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí ČIŽP ze dne 4. 2. 2016 potvrdil. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se ztotožnil s posouzením věci ČIŽP. Konstatoval, že dle správního spisu pokácení dřevin provedl p. R., který byl zaměstnán u žalobce na základě dohody o provedení práce ze dne 18. 3. 2015 a při nástupu do práce zaslechl rozhovor p. B., p. H. a p. S. o pracovních akcích, které žalobce čekají, včetně prací na Vojtanově. P. R. dne 21. 3. 2015 nastoupil do práce a služebním vozidlem se služební pilou odjel na Svatý Kříž, kde však nebylo připraveno dřevo k manipulaci, proto se vrátil na provozovnu a p. H. před p. U. sdělil, že jede kácet stromy na Vojtanov. P. H. nechal p. R. odjet na Vojtanov a neinformoval ho o ukončení prací v této lokalitě. P. R. tak pokácel stromy jako zaměstnanec žalobce s vědomím nadřízeného pracovníka, a za jeho jednání proto nese odpovědnost žalobce jako zaměstnavatel. Uloženou pokutu žalovaný považoval za přiměřenou a konstatoval, že při stanovení její výše je posuzován rozsah hrozící nebo způsobené újmy (pokácení 14 ks dřevin v údolní nivě jako stabilizačního prvku přirozeného koryta vodního toku) a také závažnost protiprávního jednání, kam lze podřadit kritérium opakovaného deliktu na úseku ochrany přírody. Odmítl použití zásady *in dubio pro mitius*, jelikož odpovědnost žalobce za protiprávní jednání byla prokázána.

IV.

Posouzení žaloby

17. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)].
18. Žaloba není důvodná.
19. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
20. Podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les.
21. Podle § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny při stanovení výše pokuty se přihlíží k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochrany přírody a krajiny.
22. Zásadní námitkou žalobce bylo, že se nedopustil protiprávního jednání spočívajícího v pokácení skupiny dřevin rostoucích mimo les (14 ks dřevin v lokalitě Vojtanov) bez povolení orgánu ochrany přírody. Soud konstatuje, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že skupinu 14 dřevin v lokalitě Vojtanov pokácel p. R.. Sporné mezi účastníky však zůstává, zda p. R. pokácel dřeviny jako soukromá osoba na vlastní účet a odpovědnost, nebo jako zaměstnanec žalobce, který je za činnost p. R. odpovědný. Soud se proto zabýval

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

tím, zda je jednání p. R. přičitatelné žalobci jako právnické osobě, a zda je tudíž žalobce odpovědný za protiprávní jednání dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny.

23. V této souvislosti soud předně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č.j. 6 As 131/2016-25, ve kterém k otázce přičitatelnosti jednání fyzické osoby jiné osobě uvádí následující: „*Jak se uvádí v odborné literatuře, „...obtížné hledání fyzické osoby, která způsobila porušení povinnosti právnickou osobou, bylo důvodem pro zavedení správněprávní odpovědnosti právnických osob.“ (Prášková H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 166). V citované publikaci se dále uvádí, že čeho lze vycházet při stanovení okruhu fyzických osob, jejichž jednání lze přičíst právnické osobě. Právnická osoba odpovídá za škodu podle § 420 odst. 2 starého občanského zákoníku (pozn. NSS: publikace vychází za zákonu č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku účinného v době vydání napadeného rozhodnutí dne 2. 4. 2013) za splnění dvou kumulativních podmínek: škoda byla způsobena zaměstnanci či členy, popřípadě jinými osobami, které právnická osoba použila ke své činnosti, a zároveň ke škodě došlo při činnosti této právnické osoby. Použitou osobou může být i osoba na základě jednorázového příkazu. Zásadní je to, že použitá osoba vědomě provádí činnost pro právnickou osobu podle jejích příkazů a pokynů, popř. v jejím zájmu. (srov. Prášková H. 2013: s. 246) Podnikající fyzická osoba může jednat osobně, ale též prostřednictvím svých zaměstnanců, resp. dalších použitých osob, přičemž jejich jednání se pak přičítá podnikající fyzické osobě podobně jako u právnických osob. Podnikající fyzická osoba je pak pachatelem správního deliktu nejen tehdy jestliže vlastním jednáním naplní všechny znaky správního deliktu, ale též tehdy, lze-li jí přičítat jednání osob za ni jednajících. Ke spáchání správního deliktu pak musí dojít při podnikání či v souvislosti s ním. (srov. Prášková H. 2013: s. 259 a 266).“*- 24. A dále soud poukazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č.j. 9 As 213/2016-60, která zní: „*Pro posouzení, zda je právnická osoba odpovědná za spáchání správního deliktu v souvislosti s jednáním jejího zaměstnance (případně člena nebo statutárního orgánu), je podstatné, zda k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby, tedy zda při činnosti, již byl způsoben protiprávní stav, zaměstnanec sledoval zejména z objektivního i subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Pokud tomu tak nebylo, právnická osoba není za excesivní jednání svého zaměstnance odpovědná.“*- 25. Soud tedy konstatuje, že je bezpochyby přičitatelné právnické osobě jednání jejich zaměstnanců v rámci jejich pracovní náplně. V dané věci žalobce tvrdí, že p. R. jednal jako soukromá osoba, nikoli jako zaměstnanec žalobce, a jím provedené pokácení skupiny dřevin mu tudíž nelze přičítat.
- 26. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že p. R. uzavřel dne 18. 3. 2015 se žalobcem Dohodu o provedení práce. Soud přisvědčuje správním orgánům, že p. R. byl zaměstnancem žalobce. Základní pracovněprávní vztah mezi p. R. jako zaměstnancem a žalobcem jako zaměstnavatelem totiž byl založen dohodou o provedení práce [srov. § 3 a § 6 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění rozhodném (dále jen „zákoník práce“)]. Nelze proto přisvědčit argumentaci žalobce, že p. R. neměl uzavřenou pracovní smlouvu, a proto nebyl jeho zaměstnancem, jelikož pro založení pracovněprávního vztahu zaměstnanec – zaměstnavatel je dle zákoníku práce postačující uzavření dohody o provedení práce. Pracovní úkol, který měl p. R. pro žalobce vykonávat spočíval v kácení stromů, neboť z Dohody o provedení práce ze dne 18. 3. 2015 vyplývá, že sjednaným

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

úkolem byla práce těžaře. Na základě uvedeného lze učinit dílčí závěr, že p. R. byl zaměstnancem žalobce a kácení dřevin spadalo do jeho pracovních úkolů.

27. Soud zároveň nepovažuje jednání p. R. za excesivní jednání zaměstnance, za které by žalobce jako zaměstnavatel neodpovídal. Žalobce nerozporoval, že by kácení dřevin nespadlo do jeho činnosti. Naopak ze správního spisu je zřejmé, zejména z kontrolního protokolu ze dne 5. 10. 2015 a z vyjádření p. H. ze dne 15. 10. 2015, že se žalobce zabývá mimo jiné dřevovýrobou a v této souvislosti uzavřel i dohodu o provedení práce s p. R.. Jestliže p. R. kácel dřeviny, nevykonával činnost mimo rámec činnosti zaměstnavatele, a v jeho jednání tak lze spatřovat věcnou vazbu na činnost žalobce. Stejně tak soud v jednání p. R. spatřuje i místní vazbu na činnost žalobce, jelikož žalobce v lokalitě Vojtanov prováděl kácení dřevin, a nejednalo se tedy o lokalitu, ve které by žalobce nevyvíjel jakoukoli svou podnikatelskou činnost. Soud v pokácení dřevin p. R. spatřuje i časovou vazbu k činnosti žalobce. K pokácení dřevin došlo dne 21. 3. 2015 a tento den měl p. R. dle předchozí domluvy provádět práce pro žalobce a za tímto účelem se i dostavil na provozovnu žalobce. P. R. tak plnil pracovní úkoly pro žalobce a při jejich plnění porušil právní povinnost spočívající v nepovoleném zničení skupiny dřevin rostoucích mimo les. K porušení právní povinnosti došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti žalobce a nejednalo se o exces zaměstnance, za který by žalobce jako zaměstnavatel neodpovídal. Lze tedy uzavřít, že za protiprávní jednání p. R. spočívající v nepovoleném vykácení skupiny 14 dřevin v lokalitě Vojtanov dne 21. 3. 2015 žalobce odpovídá jako zaměstnavatel.
28. Dále soud doplňuje, že nesouhlasí s argumentací žalobce, že p. R. na Vojtanově kácel dřeviny jako soukromá osoba. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že p. R. odjel na Vojtanov služebním vozidlem a s nástroji, které mu poskytl žalobce jako zaměstnavatel. P. R. o aktivitách žalobce na Vojtanově věděl a odjel na Vojtanov s vědomím zástupců žalobce, jelikož p. R. oznámil svůj záměr jet na Vojtanov p. H. v provozovně žalobce (viz vyjádření p. H. ze dne 15. 10. 2015 a protokol o provedené kontrole ze dne 5. 10. 2015). Jestliže příslušní zástupci či zaměstnanci žalobce neupozornili p. R. na ukončení prací na Vojtanově, v důsledku čehož došlo k pokácení skupiny 14 dřevin bez příslušného povolení, je nezbytné takové protiprávní jednání přičíst k tíži žalobce jako zaměstnavatele.
29. Předpokladem pro uložení sankce za správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny je existence protiprávního jednání právnické osoby, škodlivý následek (nepovolené poškození nebo zničení dřevin nebo skupiny dřevin rostoucích mimo les) a příčinná souvislosti mezi jednáním a následkem. Lze souhlasit s žalobcem, že sankční odpovědnost subjektu za správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny je primárně odvozena od samotné činnosti (poškození či zničení dřevin nebo skupiny dřevin rostoucích mimo les bez příslušného povolení), nikoliv od právního poměru k těmto dřevinám. Na druhou stranu žalobce jakožto právnická osoba jedná skrze své zaměstnance a jiné zástupce a je současně odpovědný za jejich činnost.
30. Lze tedy uzavřít, že v dané věci tak byly předpoklady pro uložení pokuty za správní delikt žalobci splněny, jelikož z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 21. 3. 2015 došlo k pokácení skupiny 14 dřevin rostoucích mimo les bez příslušného povolení dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny p. R., který byl zaměstnancem žalobce a za jehož činnost je žalobce odpovědný jako jeho zaměstnavatel. Tento závěr je zcela v souladu i s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011 – 50, na které odkazoval žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

31. Soud pro úplnost dodává, že přestože se žalobcem souhlasí, že v oblasti správního trestání nebylo v době rozhodování správních orgánů možné stíhat osobu za účastenství (organizátorství, návod, pomoc) při spáchání správního deliktu, v dané věci žalobce nebyl stíhán za správní delikt spáchaný ve formě účastenství s p. R., nýbrž jako pachatel, který svým vlastním jednáním naplnil všechny znaky správního deliktu, jelikož jednání p. R. jako jeho zaměstnance mu lze přičítat. Stejně tak žalobce nebyl stíhán jako spolupachatel p. R.. Argumentaci žalobce o nepřipustné analogii s trestním právem tak soud považuje za irelevantní.
32. Současně je třeba odmítnout argumentaci žalobce, že není odpovědný za dané protiprávní jednání, jelikož dle vyrozumění Policie ČR ze dne 14. 12. 2015 je za přestupek odpovědný p. R.. Ze správního spisu totiž vyplývá, že Policie ČR skutečně zaslala ČIŽP Oznámení přestupku ze dne 14. 5. 2015, ve kterém označila p. R. pouze za podezřelého z přestupku, čemuž odpovídá i vyrozumění Policie ČR ze dne 14. 12. 2015, na které odkazoval žalobce v podané žalobě a které je rovněž založeno ve správním spise. Soud má však shodně se správními orgány za to, že pro správní orgány je v návaznosti na oznámení přestupku ze strany Policie ČR závazné pouze posouzení, zda se jedná, či nejedná o trestný čin. Soud považuje za přirozené, že skutek, jeho právní kvalifikace a případně i osoba podezřelá z přestupku (správního deliktu) se mohou měnit před i v průběhu správního řízení s ohledem na skutková zjištění, která učiní příslušný správní orgán. Soud proto nepovažuje za pochybení, že správní orgány zahájily po provedeném šetření jmenovaného oznámení Policie ČR správní řízení s žalobcem jako zaměstnavatelem p. R., a nikoli přímo s p. R., kterého Policie ČR v oznámení přestupku označila za podezřelého.
33. Žalobce dále nesouhlasil s výší uložené pokuty pro její nepřiměřenost. Soud nejprve odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č.j. 5 As 202/2014-66, dle kterého: *„Způsob stanovení výše sankce (pokuty) je výsledkem správního uvážení a správní orgán je povinen přihlídnout k zákonem stanoveným kritériím. Jak již konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 1999, sp. zn. 7 A 52/96, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při uložení sankce v té či oné výši.“*
34. Podle stanoviska soudu se správní orgány v žalobou napadeném rozhodnutí náležitě vypořádaly s jednotlivými hledisky, která jsou podle zákona významná pro rozhodování o výši pokuty dle § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Úvahy, které je vedly k uložení pokuty žalobci v dané výši, jsou v žalobou napadeném rozhodnutí popsány podrobně, srozumitelně a určitě a soud se s nimi ztotožňuje. Žalobce se dopustil správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, za který lze uložit pokutu až do 1 000 000 Kč. Správní orgány v dané věci zvažovaly závažnost protiprávního jednání i újmu, která hrozila nebo byla způsobena ochraně přírody a krajiny. Správní orgány k posouzení újmy uvedly, že bylo pokáceno celkem 14 ks dřevin, pokácené dřeviny se nacházely v údolní nivě Vonšovského potoka a měly zůstat zachovány z důvodu eliminace poškození významného krajinného prvku (vodního toku), jelikož tyto dřeviny představovaly stabilizační prvek přirozeného koryta vodního toku. Správní orgány protiprávní jednání zhodnotily jako méně závažné s ohledem na charakter stanoviště a vzhledem k výmladkovým schopnostem olší. Dále přihlídkly jako k přitěžující okolnosti k tomu, že žalobce již byl jednou potrestán za protiprávní jednání na úseku ochrany přírody, jako polehčující okolnost pak hodnotily, že žalobce v průběhu správního řízení se správními orgány spolupracoval. Soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541, který v bodě [225] konstatoval: „*Při určování stupně nebezpečnosti deliktu pro společnost se nepřiblíží jen k okolnostem, které zakládají znaky deliktu, kterým byl účastník řízení uznán vinným, nýbrž i k dalším okolnostem, které sice nejsou nutné k naplnění znaků deliktu, které však charakterizují spáchaný skutek nebo jeho pachatele a mají vliv na jejich konkrétní společenskou nebezpečnost.*“. Správní orgány tak náležitě hodnotily kritéria stanovená zákonem o ochraně přírody, když přihlédly k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem případu, které slouží k individualizaci ukládaného trestu. Dle soudu je nadto nepochybné, že opakované protiprávní jednání na úseku ochrany přírody je zcela jistě závažnější než protiprávní jednání, kterého se pachatel dopustil poprvé (srov. například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č.j. 3 As 187/2016-31). Správní orgány tak nevybočily z kritérií, která pro uložení pokuty stanoví § 88 odst. 3 zákon o ochraně přírody a krajiny v neprospěch žalobce, jak žalobce tvrdil v podané žalobě. Soud zároveň dodává, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít kromě preventivního charakteru i charakter represivní.

35. V návaznosti na výše uvedené pokutu, kterou správní orgány ve výsledku žalobci uložily ve výši 50 000 Kč, která představuje toliko 5 % maximální výše sankce, tudíž byla uložena u dolní hranice zákonné sazby, nelze považovat za nepřiměřenou.
36. Žalobce v souvislosti s uloženou pokutou namítal, že v dané věci existuje významná pochybnost o protiprávním jednání žalobce a jeho odpovědnosti za něj, která pramení z toho, že p. R. pracoval pro žalobce pouze na základě dohody o provedení práce, a proto je nutno postupovat dle zásady *in dubio pro mitius*. Soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2013-26, který k aplikaci této zásady uvedl v bodě [37] následující: „... tato zásada skutečně představuje jednu ze základních zásad správního (a potažmo celého veřejného) práva. Tento princip však nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojitý výklad. Jak pravil Ústavní soud, „v právním státě je třeba tvorby právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání, stejně jako z dynamické povahy sociální reality.“ (III. ÚS 783/06, publ. pod č. 210/2007) Uvedená víceznačnost však musí dosáhnout obecně přijatelné míry a musí jít o rovnocenný konkurenční výklad práva, ne pouze o výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady *in dubio pro mitius* nepřipadá v úvahu.“. Dle stanoviska soudu tak není postup dle uvedené zásady namístě, jelikož výklad žalobce, že p. R. pracující pro něj na základě dohody o provedení práce není jeho zaměstnancem, a žalobce tak není za jeho činnost odpovědný, nemůže obstát. I osobu pracující na základě dohody o provedení práce je třeba v souladu se zákoníkem práce považovat za zaměstnance, který vykonává závislou práci pro zaměstnavatele. V dané věci tak nejsou dány jakékoli relevantní pochybnosti o výkladu právních norem, a proto nejsou dány ani předpoklady pro aplikaci uvedené zásady. Soud pro úplnost dodává, že žalovaný důvody, pro které shora jmenovanou zásadu na případ žalobce neaplikoval, náležitě a srozumitelně předeštel na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí.
37. Soud k moderačnímu právu soudu ohledně výše uložené pokuty správními orgány poukazuje na právní věty v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36, jež zní následovně: „*Soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“ Jak uvedeno již výše, nelze pokutu, která byla žalobci ve věci uložena a jejíž výše odpovídá toliko 5 % maximální zákonné sazby, považovat za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Z tohoto důvodu soud nemohl vyhovět ani návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Praha 13. ledna 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.